

Evangelí del diumenge de la setmana XVII de durant l'any (B): el pa que dona la vida eterna

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana XVII de durant l'any.
“Jesús prengué els pans, digué
l'acció de gràcies i els repartí a
la gent asseguda” (Jn 6,11).
L'abundància dels dons divins,
com el de l'Eucaristia, ens porta
a una entrega que és una
resposta generosa.

Evangelí (Jn 6, 1-15)

Després d'això, Jesús se'n va anar a l'altra banda del llac de Galilea o de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els seus deixebles. Era a prop la Pasqua, la festa dels jueus. Llavors Jesús alçà els ulls i, en veure la gran gentada que acudia cap a ell, digué a Felip:

—On comprarem pa perquè puguin menjar tots aquests?

De fet, ho preguntava per posar a prova Felip, perquè ja sabia què volia fer.

Felip li va respondre:

—Ni amb dos-cents denaris no n'hi hauria prou per a donar un tros de pa a cadascú.

Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, li diu:

—Aquí hi ha un noiet que té cinc pans d'ordi i dos peixos; però què és això per a tanta gent?

Jesús digué:

—Feu seure tothom.

En aquell indret hi havia molta herba i s'hi assegueren; només d'homes, eren uns cinc mil. Llavors Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí a la gent asseguda, tants com en volgueren, i igualment repartí el peix. Quan tothom va quedar satisfet, va dir als seus deixebles:

—Recolliu els bocins que han sobrat, perquè no es perdi res.

Ells els van recollir i amb els bocins d'aquells cinc pans d'ordi ompliren dotze cistelles: eren les sobres

després d'haver menjat. Quan la gent veié el senyal que ell havia fet, començaren a dir:

—Realment, aquest és el profeta que havia de venir al món. Jesús s'adonà que venien a emportar-se'l per fer-lo rei, i es retirà altra vegada tot sol a la muntanya.

Comentari

L'Evangeli d'avui narra una multiplicació dels pans i dels peixos; era un dia de primavera, ja que hi havia molta herba on Crist va fer seure una gran multitud (cf. *Jn* 6, 10). Jesús va fer primer una pregunta a Felip, per preparar-lo a rebre el miracle amb fe. Com podem donar menjar a tanta gent? Déu vol necessitar les persones humanes. És una manera que Déu té de fer-nos créixer en la fe i en l'audàcia; és

també la seva manera d'associar-nos més íntimament a la vida. Andreu presenta Jesús a un jove que té cinc pans d'ordi i dos peixos. El Senyor dona les gràcies i multiplica aquests aliments en abundància. No sabem exactament com va passar el miracle. En la multiplicació dels pans relatada per Mateu, Jesús demana als seus deixebles que distribueixin l'aliment (cf. *Mt* 14, 19), i potser, com pensen alguns Pares de l'Església, el pa seguia sortint dels cistells on els deixebles ficaven les mans, com va passar amb el miracle d'Eliseu amb l'oli de la vídua: l'oli seguia rajant de la gerra (cf. 2 *Re* 4, 1-7).

Sant Joan especifica que la Pasqua era a prop. Una mica més tard, al mateix capítol, l'evangelista relata el discurs del pa de vida. Hi ha, doncs, un evident simbolisme en el relat de Joan que remet al misteri pasqual i al misteri eucarístic. En aquest passatge, algunes paraules en grec,

com el verb "*eucharistein*" (v. 11) —“donar gràcies”—, o la paraula "*klasma*" (v. 12) —fragment—, tenen una clara connotació eucarística; la primera es troba a Lluç i Pau (cf. *Lc* 22, 19; *1 Co* 11, 23); la segona, en un text molt antic, la *Didachè* (finals del segle I).

La litúrgia de la missa d'aquest diumenge confirma aquest simbolisme en proposar com a primera lectura l'episodi de la multiplicació dels pans pel profeta Eliseu. El que se subratlla és l'abundància dels dons divins, ja que Eliseu pot dir: “Dona-ho a la gent i que en mengin, perquè això diu el Senyor: “En menjaran i encara en sobrarà” (*2 Re* 4, 43). Però, en aquest cas, eren vint pans per a només cent homes. El miracle de Jesús és més important. El Salm 145 (144) convida a donar gràcies per l'aliment que el Senyor dona: ho fa, per una banda, gràcies a un miracle, per altra a

l'Eucaristia, de manera que la història del passat dona peu també a l'esperança del poble de la que es fa ressò el Salm: “Tothom posa els ulls en tu, mirant esperançat, i al seu temps els dones l'aliment. Tan bon punt obres la mà sacies de bon grat tots els vivents” (v. 15-16).

“L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu” (*Mt* 4, 4; cf. *Dt* 8, 3). Jesucrist, la Paraula viva del Pare, ens alimenta a través de la Paraula i dels sacraments. Aquesta Paraula omple el nostre cor de pau i alegria, i alhora alimenta la nostra intel·ligència, perquè el “Logos”, la Paraula eterna de Déu, dona sentit a la nostra vida. Sant Joan ens convida a creure en Jesús, que és ell mateix aliment, com proclama el Discurs del Pa de Vida (cf. *Jn* 6, 26-59), un pa que dona la vida eterna (cf. *Jn* 6, 58). Aquesta és l'esperança essencial del cristià, que la Carta als Efesis presenta en un

himne a la unitat de l'Església, exposant-ne set manifestacions: “un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tots, actua en tots i és present en tots” (*Ef* 4, 6). En efecte, perquè mengin el mateix Pa, els cristians es fan Cos de Crist; a la celebració de l'Eucaristia, el Poble de Déu es transforma en aquest Cos.

Poc després d'aquest relat de la multiplicació dels pans, Joan situa l'episodi de Crist caminant sobre les aigües (cf. *Jn* 6, 16-21). De fet, hi ha miracles que van ser realment realitzats, no meres paràboles, sinó fets històrics, presenciats per testimonis, i són el fonament de la fe dels qui van seguir Jesús i de la nostra. Al mateix temps, més enllà dels miracles, aquestes evocacions de l'aigua que s'“ensinistra” d'alguna manera i del pa que alimenta, així com els murmurs de qui s'apropen davant els gestos i les paraules de Jesús (cf. *Jn* 6, 42), s'inscriuen en la

continuïtat dels miracles de Moisès durant l'Èxode i de les murmuracions del poble hebreu (cf. *Ex* 16, 2.8): el mannà al desert, el pas del Mar Roig.

L'oració sobre les ofrenes de la missa d'avui afirma que el pa i el vi que s'acaben de presentar al Senyor són fruit de la seva generositat. A l'Eucaristia, Déu es dona a si mateix, i alhora ens permet lliurar-nos. La mesura d'aquest do no és cap altra que la de l'amor: l'amor comporta el do de si mateix, amb un sentit de sacrifici alegre. Per això Crist es retira, per no ser fet rei (cf. *Jn* 6, 15): la seva reialesa és amor i servei. “Amb el Senyor, l'única mesura és estimar sense mesura”^[1]. Per això, podem dir de la Mare de Déu que és la Mare del Bell Amor (cf. *Si* 24, 24). Que tan bona Mare ens ajudi a descobrir com respondre generosament als dons de Déu a la nostra vida i a donar gràcies pel do

de l'Eucaristia, manifestació de
l'amor de Jesús pel seu Pare i per la
humanitat!

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n.
232.

Guillaume Derville // Allkindza -
Getty Images Signature

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xvii-de-
durant-lany-b-el-pa-que-dona-la-vida-
eterna/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xvii-de-durant-lany-b-el-pa-que-dona-la-vida-eterna/) (13/08/2025)